

0509 – 9. mai

Slik er da loven blitt vår tuktemester til Kristus. Gal 3: 24.

Her ser vi nå målet med den syndserkjennelsen loven virker, og hva som kjennetegner en rett syndserkjennelse. Målet med selve syndserkjennelsen var nemlig ikke at Gud skulle kunne forlate synden. For at det skulle skje har en annen mann måtte kjenne og angre synden så sterkt at svetten hans ble som blodsdråper.

Målet var heller ikke at gjennom den bitre erkjennelsen av synd skulle synden brennes ut og overvinnnes. For det kan bare Ånden gjøre. Og den får vi bare gjennom Ordet, når vi hører det forkynt.

Riktignok er det sant at syndserkjennelsen kan lære deg å avlegge en og annen ytre synd, og at lettsindighet og villskap kan roe seg ned og dempes. Men det egentlige fordervet stiger bare i samme grad inne i oss.

Nei, det endelige målet var at du skulle drives til Kristus. At du ikke skulle finne noen ro og hvile noe annet sted enn i fristaden; Kristus.

Kjennetegnet på at du kjenner synden din rett, blir derfor at dette målet er nådd. Og det stadfestes når du ikke lenger har noe håp om å oppnå nåde gjennom noen som helst medvirkning fra din side, men bare søker nåden i Kristus og hans forsoningsdød.

Hvis du ennå kan bli som før i verden og synden, da er du ennå ikke vekket opp. Ikke en gang blitt drevet inn mot deg selv og din egen omvendelse. Og da kjenner du slett ikke synden.

Men om du så er vakt, men kan stoppe opp med deg selv, din omvendelse, anger og bønn. Og har ditt håp, din trøst og din hvile i noe av dette. Da kjenner du ikke fordervet rett. Da er du fremdeles utenfor Kristus, og like fortapt som en selvsikker synder. Her er det den falske, Kains, syndserkjennelse åpenbares.

Det finnes mange vakte og kristelige mennesker, som kjenner og erkjenner mye synd, ja, av og til kjenner seg helt fordømt. Men de kan gjennom alt dette likevel greie seg selv. Den ene dagen går etter den andre i samme tilstand. Og slik er det mulig å leve. Riktignok er de ikke helt tilfreds, men de greier likevel å leve med det. De eter og drikker, arbeider og sover, ja, kan le og fleipe, – selv om de ikke vet om de har Guds nåde, men kanskje tvert imot åpent bekjenner at de er fortapelsens barn.

Hører de noen lovprise den frie og uforskyldte nåden, eller de innbys til å motta den, da stiller de seg straks avvisende. Ofte inntar de en underlig ydmykhet, og sier de slett ikke kan ta imot nåden slik som det nå står til med dem. Og dermed sier eller mener de faktisk: «Å nei, jeg er da ikke så frekk. Mine synder er altfor store til at jeg skulle kunne tilegne meg nåden så lettvindt. Det kan bare den gjøre som ikke kjenner på så mye synd som meg».

Og dermed har disse inntatt en skjult tilfredshet med seg selv. Eller de tror faktisk de selv har det mer rett enn disse troende, som umulig kan ha så sterk syndserkjennelse som de selv har.

Disse har en viss, men merkelig form for syndserkjennelse. En skulle ikke tro det som tross alt er sannheten; at der ennå hersker en inderlig selvtilfredshet, en selvsikker ånd i hjertet deres, som har

gjort selve samvittighetskvalen over synden til sin trøst. Og dermed stenges Kristus ute, med sitt blods fullbrakte verk og sin frie, store nåde.

Om så disse plagde seg selv til døde med sin syndserkjennelse, vil de aldri nå fram til fristaden, til det eneste som gjelder for Gud. Og på denne måten kommer de til å dø i sine synder.

Disse ser vi karakteristisk skildret i Kains skjebne. Han hadde også en viss syndserkjennelse innfor Gud. Han sa: «Min skyld er for stor til at jeg kan bli tilgitt!» Han hadde virkelig en urolig og rammet samvittighet, en urolig ånd som skjalv som lauv for det minste vindpust. Han var fremmed overfor Gud, og ulykkelig alle sine dager.

Men legg merke til at dette at Gud var vred på ham, det ble ikke for tungt for ham, det greide han likevel å bære. Han staket ut sin egen kurs til landet Nod, øst for Eden, bygget seg en by og fikk kone og barn. Det var ikke noen nødvendighet for ham å bøye seg for Gud og få visshet om å eie hans nåde.

Ja, her ser du forskjellen mellom det som bare er en urolig samvittighet, og det som er Åndens vekkelse, mellom den syndenød som selve synden og samvittigheten skaper, og den som Guds Ånd virker gjennom Ordet.

Den første finner en ofte hos de mest ugudelige, når de har gjort noen klar og åpenbar synd. Men når samvittigheten ikke lenger er uroet, er menneskene de samme som før. For alt det mennesket selv, eller noen som helst menneskelig kraft kan få til, som i sin samvittighet, kan aldri føde dem på ny. Det er det bare Den Hellige Ånd som kan.

Den vekkelse og syndenød som Ånden virker, driver alltid menneskene til omvendelse og tro. Og skaper en total forvandling. Derfor blir kjennetegnet på en sann syndserkjennelse alltid det vi har nevnt: Den skaper en forvandling, og et nytt menneske reises opp, som skyr synden.

Eller vi ser mennesket kan ikke lenger bli i sin gamle tilstand. Det søker en redning, og innser til sist at det ikke nytter å lete etter den hos seg selv, men bare i Kristus. Dette mennesket kan ikke hvile før det har mottatt nåden i ham, og vissheten om å eie den. Denne nåden og vissheten virker igjen fred, kjærlighet og et villig hjerte overfor Gud og alt godt.

Og dette var målet med syndserkjennelsen, ikke at Gud gjennom den skulle bli villig til å gi oss nåde. Men at vi skulle bli villige til å motta nåden.